

И пеперудкитѣ свили крилца и паднали на земята. А вѣтърътъ това и чакалъ: смръзилъ ги, и тѣ станали на бѣли хубави снѣжинки.

Дълго си почивали тритѣ снѣжинки между много свои другарки, но най-послѣ си отпочинали, събудили се и пакъ почнали да се оплакватъ: „Колко е хладно! И никакъ не е хубаво сѣ да се лежи. Пъкъ дотегна ни и този бѣлъ цвѣтъ! Не, не, — пакъ не сме добрѣ!“ . . . И снѣжинкитѣ се заплакали. Плакали, плакали — на сълзи станали.

Дочулъ ги вѣтърътъ и сърдито ги подгонилъ къмъ морето. На другия денъ снѣжинкитѣ били вече морски капки. Тѣ се носѣли на вълнитѣ като свободни пеперудки; въ тѣхъ Слънчо отразявалъ всичкитѣ бои на полскитѣ цвѣтя; тѣ блестяли катъ звѣздички на небето.

Но тѣ завинаги останали морски капчици.

РАБОТНА ВЕЛА.

Ехъ, моме Вело, работна,

Работна още скопосна!

Прѣла е Вела врѣтено —

За три дни го напрѣла,

Читире деня мотала,

Деветъ го деня сновала

И деветъ още тъкала!

Три пѣти Вела тупнала —

Триста е нишки скжсала,

Триста е вжзла вѣрзала!

Велина мама думаше:

„Де-гиди, Вело хубава,

Хубава още гиздава,

Лесно се кичатъ киткитѣ,

Мжчно се нижатъ нишкитѣ,

Лесно се тропа хорото,

Мжчно се тъче платното!“ . . .